

F. GARCIA SEVILLA
PATRIUS, A, UM
Noviembre, 1975

ALGUNES DADES TÈCNIQUES SOBRE LA INSTAL·LACIÓ

Puc dir-vos que el desig de veure materialitzada aquesta instal·lació prové de l'estiu passat, quan vaig acabar-ne el projecte. Ara, la instal·lació és ja una realitat, encara que una realitat molt parcial, perquè una cosa és el projecte i els croquis sobre el paper a casa, com a productes quasi immediats de la intenció i de la reflexió, sense gairebé veure's afectats per filtres censors intermediaris, i d'altra cosa molt diferent és la informació que encara ara està permès oferir al públic. Perquè al moment de materialitzar aquest espai significant, m'he vist obligat a modificar i/o suprimir qualche treball projectat, per mor d'una senzilla i comprensiva raó tàctica: era preferible esmorteir un poc (que a mi em pareix un molt) la direccionalitat i la denotació d'alguns treballs, a fi i efecte de poder salvar el conjunt de relacions existents. Malgrat això conserven, encara que en menor grau, una gran càrrega transformadora per al subjecte que es decideixi a assumir-la, gràcies a les cadenes de connotacions que li siguin possible establir per ell mateix.

Quant al seu muntatge físic, hom pot veure que està format per un conjunt de devers una dotzena de treballs i que està polaritzat violentament en dos punts antagònics d'atenció, un de blau i un altre de vermell, un de representatiu i un altre d'alternatiu. Un color negre de fons neutralitza, tot dramatitzant, l'entornament per a encobrir una informació visual i escrita que brolla com a fets evidents (o no tan evidents) de tot allò que constitueix la imatge del pare, és a dir, el seu poder i el seu nom.

És un conjunt diferenciat de treballs, ja ho he dit, però no un conjunt diferent de treballs: tots ells van vers una mateixa direcció de ruptura de vel, d'abatre portes lacrades, d'arrabassar per a veure les arrels. D'altra banda, els treballs ací presents, i els elements paral·lels que els acompanyen, no són sinó una part d'una altra més àmplia que tracta aquesta mateixa problemàtica. Per això he triat aquells que més ràpidament i encertada poguessin configurar aquesta instal·lació, per tal que tot fos interrelacionat més o menys directament. De cadascú depèn, segons el seu interès, de treure'n més o menys profit d'aquest espai ideològic (el de la pròpia instal·lació), i també de l'altre (aquell que al·ludeix la instal·lació).

No voldria explicar cada un dels treballs, perquè la meua lectura no és ni la única ni necessàriament la correcta, just és una de les possibles. Per aquesta raó només els enumeraré. Deix a l'espectador la possibilitat de treballar ell mateix la informació oferta, d'ésser ell mateix el gestor de les seves pròpies idees, conclusions i accions posteriors.

El treball titulat APROPIACIONS I REBUIGS mostra una part de la història que ha dominat la Península Ibèrica als darrers 36 anys. Les apropiacions sempre varien i mostren el control gradual dels mitjans de comunicació social, des del més "incultes" (el carrer) fins els més "cultes" (la universitat). Però els rebuigs són sempre els mateixos, la negació i l'anul.lació violenta de la veu dels altres, ací simbolitzada per una seqüència d'anys conflictius i solventats per un mateix procediment.

En mig d'ells, i aprofitant les possibilitats simbòliques de la columna (fàl.lica i de poder), se situa el resultat d'una cerimònia cruenta, a mig camí entre el sacrifici i el càstig. Damunt d'aquests pollastres inmolats es presenta orgullós l'anagrama VICTOR de l'imperi romà, al que se li ofereix sang per a sadollar la seva inesgotable sed de mort.

La CONSTEL.LACIO FAMILIAR al.ludeix a una complexa xarxa legislativa que regula la producció i reproducció del nom del pare: el seu poder econòmic, el seu poder jurídic i el seu poder ideològic. La sobrevivència del nom del pare configura una constel.lació que fa repetir, en vocatiu, una llarga lletania d'atributs i propietats trasmeses.

I a la fi un dels pols de la instal.lació: EL MIRALL DEL MEU PODER. Al damunt de cortines blaves, fruit d'una grandieloqüent representació, s'aixeca la figura del pare, d'un pare qualsevol, que ara ja seria besavi o, millor, mort.

Juntament amb ell, a la seva dreta, unes representacions més modernes, per fotogràfiques, de la tan antiga, per reproduïda, imatge del pare. Em refereixo als RETRATS DE CAP DE FAMILIA, tot i que haurien d'ésser considerats com a antirretrats, perquè en prolongar-se la imatge per l'escriptura deixen veure la tramoia que fonamenta aquesta innocent i amorosa representació fotogràfica. Fixeu-vos-hi bé en els escrits que fixen la seva imatge.

El "graffitto" del NOM DEL PAPA se situa paral.lel a aquests retrats, encara que fent sortir a escena el nom real del pare, el nom social, i no el nom que li col.loca damunt el pedestal màxim de la institució familiar. Ho he escrit en castellà per tractar-se del meu cas particular.

A llurs peus, altres dos treballs. Les PESSETES AL FERRO ROENT fan referència a una subtil compra, a la compra ideològica del jove nascut al si d'una família que no té la possibilitat de moure's pels seus propis mitjans. Així, el manteniment de la seva persona es convertirà, en la majoria dels casos, en el manteniment d'un determinat ordre ideològic. Per la seva part, EL CIRI I EL POAL condensen, també simbòlicament, dues situacions: la del mascle i la de la femella el primer erecte, lluminós i poderós, i la segona ajupida, apagada i dominada.

Per últim, el segon pol d'atracció i de lluita. La paret de color vermell. Al mig hi hauria d'haver anat una gran fotografia que presentès, sense cap marc ni retòrica, la castració d'uns genitals masculins mijançant les dents, però que, per tal de poder realitzar aquest entornament, ha estat suprimida. Cal imaginar-la. Davall del seu buit hi ha un doble

registre sonor format pel plor continu d'un nadó (com a petició immediata inel.ludible) anul.lat per la censura d'una interferència radiofónica.

Al bell mig de la instal.lació s'emplaça LA GRAN CATIFA, pràcticament la única presència femenina d'aquest espai tan repugnantment viril, però posada a terra, tal com li correspon a la seva condició, per a ésser trepitjada.

Allò que fins ara he dit es només una part material del que està present dins aquest recinte. El meu treball, al moment de presentar-vos-lo, aconseguix una primera meta, però no la darrera.

P.S.: Per les característiques de la sala de l'Associació del Personal de la Caixa de Barcelona s'han introduït tres nous elements que abans no existien. 1) El sostre opressor de la part central, la seva progressiva ascensió a la part de les cortines, i la fugida vertiginosa en la paret vermella. 2) Les finestres obertes per introduir el renou de l'exterior dins aquest interior. I 3) una música masculina, feixuga i repetitiva (cant gregorià) que omple acústicament tot aquest espai.

